

Arrest

nr. 101 238 van 19 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 11 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NIJS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kreeg bij vonnis van 9 juli 2010 van de rechtbank van eerste aanleg van Hasselt het statuut van staatloze.

1.2. De eerste bestreden beslissing, die voortvloeit uit een aanvraag die hij deed op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dateert van 6 december 2012 en luidt als volgt :

"Mevrouw de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.03.2012 werd ingediend en op 17.07.2012 werd aangevuld door :

[...] geboren te Teheran op [...] nationaliteit: Statenloos

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 21.12.2006 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, Nederlands en Frans geleerd heeft en verwijst naar verklaringen van instanties, vrienden en burens die getuigen van zijn integratie, die evenwel niet bij de aanvraag werden gevoegd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende op 22.12.2006 een asielaanvraag in, die afgesloten werd op 23.04.2007 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 02.03.2007 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk vier maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene haalt aan dat hem het statuut van staatloze werd toegekend door middel van een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Hasselt op 09.07.2010 en dat hem op 26.11.2010 een attest dat zijn staatloosheid bevestigt werd afgeleverd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het feit dat betrokkene erkend werd als staatloze vormt echter op zich geen buitengewone omstandigheid die betrokkene verhindert de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de algemene vreemdelingenwetgeving. Betrokkene beweert dat hij noch in Iran, noch in Afghanistan legaal kan verblijven. Het zou er geen enkele kans op een menswaardig bestaan hebben. De ouders van betrokkene zouden Afghanen geweest zijn, die ten gevolge van de oorlog met de Sovjet-Unie naar Iran vluchtten. Hij zou illegaal in Iran gewoond hebben bij een Afghaans gezin en zou uit Iran verwijderd geweest zijn.

In Afghanistan zou hij een poging gedaan hebben om zijn nationaliteit te laten erkennen, wat niet gelukt zou zijn. Betrokkene legt echter geen enkel bewijsstuk voor ter staving van deze beweringen. Bovendien bevond het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beweerde Afghaanse origine van verzoeker totaal ongeloofwaardig. (CGVS, bevestigende beslissing tot weigering van verblijf d.d. 23.04.2007) De loutere vermelding dat betrokkene noch in Iran, noch in Afghanistan een verblijfsrecht zou genieten, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De door betrokkene voorgelegde verklaring van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) is onvoldoende als bewijs dat hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. Deze verklaring stelt dat: "IOM heeft een aanvraag tot vrijwillige terugkeer ontvangen van de persoon [...]. De persoon in kwestie blijkt Statenloos te zijn en is niet in het bezit van een geldig reisdocument. Op basis van de hierboven vermelde elementen kan IOM momenteel geen positief gevolg geven aan deze aanvraag tot vrijwillige terugkeer naar Iran en/of een derde land." Hieruit blijkt enkel dat op basis van de elementen die verzoeker heeft aangebracht bij de IOM er geen vrijwillige terugkeer kon georganiseerd worden en dat de voornaamste reden hier/oor blijkt te zijn dat verzoeker staatloos is en geen geldig reisdocument bezit. Eventuele andere redenen worden niet op de verklaring vermeld. Dit toont, evenwel niet aan dat betrokkene geen reisdocument zou kunnen verkrijgen van een land waar hij mogelijk nog een verblijfsrecht geniet. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij reeds contact heeft opgenomen met de ambassade van Iran en/of Afghanistan, de landen waarmee hij een band heeft om na te gaan of hij nieuwe reisdocumenten zou kunnen verkrijgen. De loutere vaststelling van de IOM dat hij geen geldig reisdocument bezit, betekent immers niet dat hij er geen zou kunnen verkrijgen om terug te keren naar het land van gewoonlijk verblijf om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Het hoeft niet te verbazen dat de IOM geen vrijwillige terugkeer kan organiseren wanneer de betrokkene geen stappen onderneemt om de nodige documenten te bekomen. De 'onverwijderbaarheid' waar betrokkene zich op

beroep is niet op afdoende wijze aangetoond. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid, namelijk de erkenning als staatloze, niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst naar een arrest van het Grondwettelijk Hof (arrest nr. 1/2012) waarin erkend wordt dat erkende staatlozen die buiten hun wil hun nationaliteit hebben verloren en aantonen dat ze geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen krijgen in een andere staat waarmee zij banden zouden hebben gediscrimineerd worden. Er zou een wettelijke regeling voor hun verblijfsrecht moeten zijn en gewaarborgde kinderbijslag zou moeten worden toegekend. Er zou sprake zijn van discriminatie ten opzichte van erkende vluchtelingen die wel een automatisch verblijfsrecht krijgen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene op geen enkele wijze heeft aangetoond dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan krijgen in een andere staat waarmee hij een band heeft, zijnde Iran en/of Afghanistan volgens zijn eigen verklaringen. Dit arrest is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene. Er dient opgemerkt dat noch de Belgische vreemdelingenwetgeving, noch het Verdrag van New York betreffende de status van staatlozen van 28.09.1954 voorziet in een automatisch verblijfsrecht omwille van een erkenning in de hoedanigheid van staatloze."

1.3. Met de tweede bestreden beslissing, evenzeer van 6 december 2012, wordt hem een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.4. Beide beslissingen worden aan verzoeker betekend op 14 december 2012.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet *juncto* de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht. Het wordt uiteengezet als volgt :

"Verzoeker verkreeg het statuut van staatloze bij vonnis dd. 09.07.2010 van de Rechtbank van Eerste aanleg te Hasselt (stuk 4) alsook leverde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een attest af ter bevestiging van zijn staatloosheid (stuk 1).

De Dienst Vreemdelingenzaken (hierna, DVZ) oordeelde - ten onrechte - dat de erkenning van verzoeker als staatloze op zich geen buitengewone omstandigheid vormt die hem verhindert zijn aanvraag tot regularisatie in te dienen via de gewone procedure, ni. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Meer concreet zou verzoeker in beweringen blijven steken en dient hij minstens het begin van bewijs te leveren van de onmogelijkheid om een verblijfstitel te bekomen in Iran dan wel Afghanistan (stuk 2).

Nochtans brengt verzoeker een verklaring bij van de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna, IOM) waarin het IOM bevestigt een individuele evaluatie te hebben gemaakt van de aanvraag tot vrijwillige terugkeer naar Teheran (Iran) maar hiertoe geen enkele mogelijkheid ziet (stuk 5): "De persoon in kwestie blijkt Statenloos te zijn en is niet in het bezit van een geldig reisdocument. [...] IOM kan momenteel geen positief gevolg geven aan deze aanvraag tot vrijwillige terugkeer naar Iran en/of een derde land".

Volgens DVZ is met de loutere vaststelling dat verzoeker geen geldig reisdocument bezit nog niet aangetoond dat hij er geen zou kunnen krijgen of reeds contact opnam met de ambassade van Iran en/of Afghanistan.

Verzoeker wijst in dat verband op de kerntaak van het IOM, zijnde een organisatie die bijstand biedt aan de migrant in het kader van een vrijwillige terugkeer naar het herkomstland. Die bijstand bestaat onder andere uit het helpen van de migrant om de nodige reisdocumenten bij de ambassade te bekomen. Doordat verzoeker contact opnam met het IOM is dan ook het begin van bewijs geleverd dat verzoeker wel degelijk een inspanning leverde om een reisdocument te bekomen en om zijn machtiging tot verblijf in te dienen volgens de reguliere weg. Minstens is voornoemd attest een indicatie van zijn goede trouw. Aldus schendt het DVZ op dit punt zijn motiveringsplicht.

Bovendien wijst verzoeker op de procedure voor de Rechtbank van Eerste aanleg te Hasselt. Alleen al uit zijn erkenning als staatloze volgt impliciet dat verzoeker contact opnam met de ambassades van Iran en/of Afghanistan.

Immers, de erkenning van staatloosheid voor de rechtbank van eerste aanleg staat of valt met het bewijs dat contact werd opgenomen met de ambassades van de landen waarmee de vreemdeling een band heeft. De toenmalige raadsman van verzoeker heeft destijds zowel de ambassade van Iran als die van Afghanistan aangeschreven doch elke reactie bleef uit.

Vaak zal de ambassade immers niet schriftelijk willen bevestigen dat de vreemdeling geen recht heeft op de nationaliteit van die staat of dat zij hem geen reisdocument willen overhandigen . Het is dan ook niet evident voor verzoeker om de benodigde attesten te bekomen.

De DVZ schendt aldus zijn zorgvuldigheidsplicht daar zijn standaardmotivering onvoldoende rekening houdt met de situatie van een erkende staatloze, nl. de bijzondere moeilijkheid om de aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen op het Belgische consulaat van het herkomstland.

De Raad van State oordeelde reeds meerdere malen dat de DVZ de verblijfsaanvraag van een erkende staatloze niet onontvankelijk kan verklaren met het loutere argument dat betrokkene de aanvraag evengoed vanuit het buitenland kan indienen. Bovendien stelt de Raad van State dat het al of niet toekennen van een verblijfsrecht de grond van de aanvraag betreft. Het kan bijgevolg niet beoordeeld worden als een element voor de ontvankelijkheid van de aanvraag (Raad van State, 134.347, 20 augustus 2004, Revue du Droit des Etrangers, 2004, 417 en Raad van State, 136.968, 4 november 2004, Revue du Droit des Etrangers, 2004, nr. 130, 596).

Sinds dat arrest dient men uit te gaan van het principe dat de buitengewone omstandigheden bewezen zijn als het bewijs van de erkenning als staatloze kan worden voorgelegd op voorwaarde dat de staatloze 'te goeder trouw' is.

Met het begrip 'te goeder trouw' wordt bedoeld de personen die niet zelf verantwoordelijk zijn voor hun staatloosheid door bijvoorbeeld vrijwillig en bewust afstand te doen van hun nationaliteit. Aldus kan de verblijfsaanvraag van erkende staatlozen die weigeren de vereiste administratieve stappen te nemen om een nationaliteit te bekomen, worden afgewezen.

Verzoeker is wel degelijk te goeder trouw. Hij ondernam (en onderneemt) reeds meerdere stappen om een nationaliteit te bekomen. Zo diende hij een aanvraag in tot vrijwillige terugkeer naar Iran bij het IOM. Voornoemde instantie verklaarde uitdrukkelijk dat verzoeker momenteel niet kan terugkeren naar Iran en/of een derde land. Daarnaast nam verzoeker herhaalde keren contact op met de ambassade van zowel Iran als Afghanistan met de vraag om hem de nationaliteit van die staat toe te kennen. Hierop kreeg hij geen reactie, reden waarom hij staatloos werd erkend door de Rechtbank van Eerste aanleg te Hasselt. Verzoeker is aldus niet zelf verantwoordelijk voor zijn staatloosheid.

De Belgische staat heeft aldus onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker. Zodoende vraagt verzoeker de bestreden beslissing van het DVZ te vernietigen."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister/staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Het onderzoek van beide beginselen van behoorlijk bestuur wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijnde de grondslag van de eerste bestreden beslissing.

2.3. Artikel 9 van Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn

verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.4. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven. Daarbij moet in acht genomen worden dat artikel 98, lid 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de staatloze en zijn familieleden onderworpen zijn aan de algemene reglementering.

2.5. Verzoeker verwijst naar het feit dat de erkenning als staatloze staat of valt met het bewijs dat contact werd genomen met de ambassades van de landen waarmee de vreemdeling een band heeft. Zijn toenmalige raadsman heeft deze ambassades aangeschreven maar elke reactie bleef uit. De ambassade zal vaak niet schriftelijk willen bevestigen dat de vreemdeling geen recht heeft op de nationaliteit van de betrokken staat of dat zij hem geen reisdocument willen overhandigen. Met de bijzondere moeilijkheid voor verzoeker, als staatloze, om de aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen op het Belgische consulaat van het herkomstland is dan ook geen rekening gehouden.

Verzoeker gaat er met zijn redenering aan voorbij dat de staatloosheid op zich niet wordt betwist, maar dat de verwerende partij van oordeel is dat dit statuut op zich geen buitengewone omstandigheid aantoonst omdat ook staatlozen zich moeten houden aan de vreemdelingenwetgeving en verzoeker blijft steken in loutere beweringen waar hij stelt dat hij noch in Iran noch in Afghanistan enig verblijfsrecht zou kunnen genieten. Verzoeker weerlegt dit niet, en kan niet volstaan met het tegendeel te beweren, nu hij minstens een begin van bewijs dient aan te brengen zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing. Voorts

poneert hij wel, doch toont hij geenszins aan dat hij, als staatloze aanvrager in zijn herkomstland, bijzondere moeilijkheden zou ondervinden. Bovendien is dit argument niet terug te vinden in de aanvraag van verzoeker, zodat het de verwerende partij bezwaarlijk ten kwade kan worden geduid er geen rekening mee te hebben gehouden.

Verzoeker verwijst verder naar de verklaring van de IOM waarin die bevestigt een individuele evaluatie te hebben gemaakt van de aanvraag tot vrijwillige terugkeer naar Teheran maar hiertoe geen enkele mogelijkheid ziet. Verzoeker wijst op de doelstelling van het IOM, met name het bieden van bijstand aan migranten die vrijwillig willen terugkeren naar hun herkomstland, bijstand die o.a. bestaat uit het helpen van de migrant om de nodige reisdocumenten te bekomen bij de ambassade. Doordat verzoeker contact opnam met het IOM is het begin van bewijs geleverd dat hij wel degelijk een inspanning leverde om een reisdocument te bekomen en zijn machtiging in te dienen volgens de reguliere weg. Minstens is het een indicatie van zijn goede trouw.

Zoals reeds gesteld, is de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De brief van de IOM luidt als volgt :

“De Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) verklaart dat betreffende de hieronder vermelde bestemming er een evaluatie wordt gemaakt van de individuele toestand van elke aanvraag tot vrijwillige terugkeer, op basis van een gesprek tussen de partner en IOM om de beschikbare vervoersmogelijkheden te bepalen, volgens de noden van de migrant.

IOM heeft een aanvraag tot vrijwillige terugkeer ontvangen van de persoon [...] (11/L412), geboren op 00/00/1986 te Teheran (Iran).

De persoon in kwestie blijkt Statenloos te zijn en is niet in het bezit van een geldig reisdocument.

Op basis van de hierboven vermelde elementen kan IOM momenteel geen positief gevolg geven aan deze aanvraag tot vrijwillige terugkeer naar Iran en/of een derde land.”

Verder wordt in het document ook nog gesteld :

“In geen enkel geval mag de informatie opgenomen in deze verklaring gebruikt worden in het kader van de asielpprocedure of regularisatie procedure.”

De verwerende partij heeft aangaande deze verklaring gesteld dat daaruit enkel blijkt dat op basis van de elementen die verzoeker heeft aangebracht bij de IOM er geen vrijwillige terugkeer kon georganiseerd worden en dat de voornaamste reden hiervoor blijkt te zijn dat verzoeker staatloos is en geen geldig reisdocument bezit, dat eventuele andere redenen niet worden vermeld, dat dit niet aantoon dat betrokkene geen reisdocument zou kunnen verkrijgen van een land waar hij mogelijk nog een verblijfsrecht geniet, dat betrokkene op geen enkele wijze aantoon dat hij reeds contact heeft opgenomen met de ambassade van Iran en/of Afghanistan, de landen waarmee hij een band heeft om na te gaan of hij nieuwe reisdocumenten zou kunnen verkrijgen, dat de loutere vaststelling van de IOM dat hij geen geldig reisdocument bezit, niet betekent dat hij er geen zou kunnen verkrijgen om terug te keren naar het land van gewoonlijk verblijf om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen en dat het niet hoeft te verbazen dat de IOM geen vrijwillige terugkeer kan organiseren wanneer de betrokkene geen stappen onderneemt om de nodige documenten te bekomen.

Uit de verklaring van de IOM blijkt geenszins, zoals verzoeker dat wil doen geloven, dat de IOM samen met hem alle mogelijkheden zou hebben uitgeput om een vrijwillige terugkeer mogelijk te maken, met name door hem te helpen om de nodige reisdocumenten bij de ambassade te bekomen. De IOM stelt slechts vast dat verzoeker niet in het bezit is van geldige reisdocumenten, zonder meer. Hieruit kan bezwaarlijk worden afgeleid dat de IOM hem zou hebben bijgestaan bij het trachten te bekomen van de nodige documenten bij de respectievelijke ambassades en dat uit het resultaat van die pogingen zou blijken dat verzoeker zich inderdaad in buitengewone omstandigheden zou bevinden die hem zouden toelaten zijn aanvraag in België in te dienen. Verzoeker toont, met zijn loutere verwijzing naar de voormelde verklaring dan ook geenszins aan dat de verwerende partij in strijd met de door hem voorgelegde gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie zou zijn gekomen dat hij niet aantoon dat hij geen reisdocument zou kunnen verkrijgen van een land waar hij mogelijk nog een verblijfsrecht geniet, noch dat hij reeds contact heeft opgenomen met de ambassade van Iran en/of

Afghanistan om na te gaan of hij nieuwe reisdocumenten zou kunnen verkrijgen. Verzoekers argument dat hij, door het contacteren van de IOM, inspanningen heeft geleverd om een reisdocument te bekomen en dat dit een indicatie is van zijn goede trouw en hij zelf niet verantwoordelijk is voor zijn staatloosheid, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de stukken van het dossier de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaarde. De arresten van de Raad van State waarnaar verzoeker verwijst betreffen zaken uitgesproken in de schorsingsprocedure en hebben geen precedentswaarde. Zij doen geen afbreuk aan het hiervoor gestelde.

2.6. Verzoeker verwijst verder in zijn verzoekschrift naar attesten die hij inmiddels bekam van de Afghaanse en Iraanse ambassade. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De Raad kan als annulatierechter dan ook geen rekening houden met stukken die thans voor de eerste keer worden voorgelegd. Het staat verzoeker echter vrij om de stukken aan de verwerende partij voor te leggen in het kader van een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.7. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS